

verre veel op zijn dorpen geleeke, dat er al te gaar voortreffelijke menschen woonden, die evenwel niet allen tot dit eendere gezichtspunt waren genaderd.

Men verstond elkaar niet geheel en al.

Hommeles hier en brouille ginder.

Dit zou nu minder geweest zijn, indien anderen er geen dupe van werden en Van Essen vond, dat hij er eenigermate ook dupe van was, want Mej. Bosch kon hij maar niet treffen.

Wat meer zegt, geen enkele dame had hij nog leeren kennen, en hij was hier al drie maanden.

Hoe leefden zij! Wat waren zij, hadden ze zielen of zakken geld of zouden er eenigen dat zonnige ideaal bereikt hebben van zielen met geldbeladen zakken.

Zoo in zijn vlegeljaren bij zijn beste ouders, een geest en een ziel met ambtenaarstractement, had hij het geminacht dat schoone harde slijk der aarde en een eef er in gezien te behooren tot dat gilde van maximumlijders, genaamd de onkreukbare plichtgetrouwe ambtenaren van den Groot Nederlandschen Staat. Doch van lieverlede, als je bent een man van pit, die niet wil verboeren en asperge-bedden aanleggen, die niet in een klooster wil, maar manlijk wil nastreven de macht en de kracht en de pracht des levens — was het dan eigenlijk niet een zonderlinge belachelijkheid: Geld is slijk der aarde?

Het was immers een versleten uitdrukking uit den tijd toen men nog aan tegenstellingen deed — hemel, hel en leven.

Neen de aarde was hemel, hel en alles tegelijk en geld was wel geen hoofdzaak, maar een onmisbare bijzaak.

's Avonds op zijn kamer, als de hospita de thee had gebracht, slap of bitter, broedde hij plannen: Hoe te ontmoeten Mej. Annie Bosch!

De Burgemeester was solitair, de kantonrechter oud, valeurs, maar van geen waarde voor hem.

Van de leeraren der H. B. S. was ook niets te verwachten. Voor zoover zij niet getrouwd waren, hadden zij zich verzameld in een gezelschap van wetenschap en kunst, waar geen dames werden toegelaten.

Voor zoover zij echtelijk waren vereenigd, hadden zij zich zoo nauw onderling aangesloten, dat er geen doordringen mogelijk was en al was het huwelijk niet kinderloos gebleven en al waren hun dochters lief en snoezig.... Van Essen hield nu eenmaal meer zijn oog gericht op jonge meisjes van ....achtien lentes af, die elders moesten worden gezocht.

O, op de vroolijke straat liepen zij dartel van gang, klein van neus en ooren, met een heerlijke frischheid....

Weg, booze gedachten uit dit hoofd van stijfgezeten burger.

Mej. Annie Bosch, o, hoor mij aan, hoe kunnen zich onze wegen eenmaal kruisen!

Hij had het gevonden.

Een jonge dokter was secretaris van de Gezondheidscommissie en daar hadden zij over hygiëne gesproken en zij waren tot de slotsom gekomen, dat al hadden zij alle stinkslooten gedempt en alle krotten opgedoekt, dan waren zij van hun lichamelijk heil nog even ver verwijderd.

Zij herinnerden zich de dubbelvergulden dagen hunner jeugd, toen zij in het vrije veld den bal sloegen of traptten; door het wijde water hun gieken en lijven lieten voortschieten, terwijl zij thans een kniebuiging konden doen met akelig gekraak der botten en met een benauwende aandrang van bloed in het hoofd.

Op een zekeren leeftijd deed men eenmaal in Holland niet meer aan sport, smaalde de dokter, alsof iedereen behalve hij zelf er schuld aan had.

Er was een gymnastiekclub, bood het commercieele lid hunner Commissie aan. Hij was er erevoorzitter van.

De secretaris-dokter gaf een geheimzinni-